

आजीव

"सुधाई, बाळाबा आपण वरणाच पाणी घायाळ सुखान करायची कां ११ बाळ ८ माहिन्यांच जाळयं, त्याला आता पुरक अन्नाची गरज आहे, तुम्हाला काय वळतं ?? रमाच्या बाळग्यात नष्ट आहे, देऊन त्याला वरणाच पाणी आणी मग ८/१० दिवसांनी छान गुटगुट्या भात सुक करू या," सुधाई म्हणाल्या. आळी त्याप्रमाणे रमा त्यांची सून बाळाबा चमच्याने ते पाणी पावू लागली.

सुधाई आपल्या रुममधे आल्या. रैबाबावर घनश्रीचा हात घातलेला फोटी बघून त्यांना गादिवरून आत त्यांची लाडकी धनू आता या जगात नाही, हे कठोर सत्य त्यांना अजूनही पचवला येत नव्हते. 'धनू - धनू बाळा कां ग पुकरीने सधन कैलस सगळं ११ आम्हाला पुका शब्दांनी तरी बोलायच, कांहीतरी नकीच कैल असतं. इतक मोठे पाऊल उचललस - बाळाबा स्मृद्धमला आमच्या आरीत घालून - कसं सधन कैलस पोरी ११ पुढे अत्याचार आजच्या या काळात - आसुरवास तर होत होताच... इतके कसे पेशचं लोभी ११ पण धनंजयची पण तुला साथ नव्हती ११ अग, प्रेमविवाह होता नं तुमचा ११ तेव्हा किती सातस वाटला धनंजय - पण ते तेवढ्यापुढेच - दारवठ्यासाठी बागला कां लो ? आयुष्याचा पुढला मोठा निर्णय चुकला म्हणून ही शिक्षा करून घेतली स्वतःला व सौबत असतसि नं तर सगळे मिळून त्यांना धडा शिकवला असता कींवा आपल्या जिवितातून स्वध्यासारखे वाढेर काढून टाकत असत !! पण बोलायचस तर स्वयं !! अस म्हणून रैबाबावर डोक ठेवून त्या रडू लागल्या. सुधाकराव त्यांच्या स्वांधावर हात ठेवून त्यांची समजूत घालू लागले. ते तरी काय बोलायार ? सगळे शब्दच शंपले होते, उगाचच चोपडी पुकमेकांना धीर देत होते.

सौदमाळा सोपवून रमा त्यांच्याजवळ आली. ती पण इकडच तिकड बावून त्यांचे मन हातक करणाऱ्या प्रयत्न करत रागाळी. राधव त्यांचा मुलगा बहीणीच्या या धातपाती निधनाने खूब हावून गेला होता. ती तर नुसताच बघत उभा होता. या अशा अवघडाला त्या दिवसात त्याच्या ८ आणी ४ वर्षांच्या मुलांवर परिवारम व्हायला नको म्हणून रमा राधवने अर्धत आणी आरलीला रमाच्या माहेरी पांढचवून दिले होते.

धनु राधवची लाडकी बहीण !! लघनपणापासूनच त्यांचे आयुष्य सुखसमाधानात गेले होते. सुधारने त्यांच्यात संस्कारही चांगलेच बोलले होते. दसतरवेकत ते कधी माहेर आले ते कळलेही नाही. पुढील शिक्षणासाठी राधव बंगलागेल्या गेला - शिक्षण नोकरी नित्यच मिळाल्यामुळे ती बंगलागेल्या राधवचा. धनश्री फौजिआर्थरपीस्टच्या डिग्रीच्या मागे होती. कॉलेजमध्ये जल्मायतांना अचानकच पुढा मिची धनंजयशी भेट आली. आणी प्रथमदर्शनीच ते एकमेकांच्या प्रेमात पडले. धनश्रीचे अपुन २ वर्षे बाकी होती. धनंजयला तर नोकरी- बिलीनेस करणाऱ्या गरजच नव्हती - पुढी गडगंज संपत्ती त्याच्याकडे होती शिवाय त्याच्या वडीलांची राजकारणातही वरपरति पांच होती. त्यामुळे पुढी ती २ वर्षे त्यांनी एकमेकांसांगत अळ्यात - वाट पाहण्यात घालवले. शेवटी परिक्षा झाल्यावराने धनश्रीने धरी आईबाबांना धनंजयबद्दल सांगून त्याच्याशीच लग्न करायचे असा दृष्ट धरला. लेकीच्या बालवृष्टापूर्ते आईबाबांनी हात टेकले - थोडी जुजबी पांढशी करून, ब्रध्मदेवानाचे आंची लग्नगांठ बांधली असे समजून आनंदाने लग्न करून दिले.

लग्नात सासरे भगाले, आम्हाला फक्त मुलगीच घा पण लग्न मात्र आमच्या इतमानाला शांभूत असेच करा. म्हणजे कस आणी काय काय करायचे असे राधवने

धनंजयसा विचारले, तेंच तो म्हणाला, 'माझ्या आवाचा' लग्न झालं
 होतं तेंच त्याला त्याच्या सासरच्यांनी हुंडा, सोन, गाडी, आणि
 प्लॅट् शेवट शिवाय आणखी मानपान म्हणून फाय फाय दिले होते
 तेंव्हाच तुम्हीही करा. तुम्हाला धनुची काळजी करवयाची कारणाची
 नाही. पण मी माझ्या बाबांच्या इच्छाबाहेर नाही जाणू शकत
 होऊ आहे म्हणून राहव आणि बाबांनी मागेचा यायसायत
 धनुची लग्न ठरवून दिले. नमावहीनीने अगदी मॅट्रीणीसारखी
 तिची काळजी घेतली होती. धनु खूब तर घरातील सगळे
 खुब !! आणि धनु सासरी गेली... सगळं स्वतःच वारल
 होतं सगळं !!

इकडे बंगलोरला नमाराधवचा सांसरी बघता.
 अजून - आरतीच्या आगमनाने सुधाकराव आणि सुधाई कधी
 इकडे तर कधी बंगलोरला रडू लागल्या. धनुशी संबंध लगे
 कमीच झाले - असो नव्या नवलाईत रमली असोत जशी स्वतःची
 समजून घालत आणि अजून मधून तिहा आईबाबा फोणे
 करत - पण धनु फारच मांघम बाळायची - तिच्या सासरी पण
 त्यांना इधीच बाळावसं नवतं - पण जाणू दे - मुलगी तर सुरवात
 आहे नं ? हा विचार ते फसयचे - लग्नानंतर पु वर्षांनी
 धनुहून गुडगुण आणि आणि आई बाबांना आनंद झाला.
 तिचे डॉक्टरांकडे, बाळंतपण शेतीप्रमाणी माहेरीच झाले. आणि
 पुढा छान दिवशी सुप्रभाती 'सौधम्ये' बाळचे आगमन झाले.
 धनु कुठल्यातरी दडपणाखाली आहे असे सुधाईना वाटायचे.
 पण पुढच्या वर्षानंतर बाळ होणार - सगळं व्यवस्थित होईल
 नं ?? असे तिहा वाटत असोत, पण आता तर सगळं छान
 आहे. बाळही चांगलं गुडगुडीत अन् स्वस्थ आहे, लवता लवता
 उ महिन्यांनी धनु बाळामह सासरी गेली.

धनुची लन्वी नावाची मॅट्रीण होती.
 अगदी लहानपणापासूनच्या जिवलग सरण्या होत्या दोघी !!

निच्याशी धनु मोकळपणाने भरभरून बांलायची. तन्वीला कधी कधी वाययचं धनु हा आनंदाचा बुरखा वरवर पांघरून आहे. निच्या मनात असं काहीतरी दुख - शाय्य आहे जे ती कोणातच सांगू शकत नाही; अग माझ्याशी तरी बोलून मोकळी होई अस ती कळवळून धनुला म्हणायची. वीडीआवरच बाळगं होत होत तरी मनातली चलाबेचल तन्वीला तिच्या चेहऱ्यावर दिसायची. खुप दिवसात धनुचा फोन नाही, नाईसाहेब बाळगून मज्जुत झाल्या आहे वाटतं; म्हणून तिनेच फोन केला. आणि त्या रात्री धनूनने ते काही सांगितलं ते पुढून तर तन्वीच्या पायाखालची जमीनच सरकली. धनुचा सासरी छळ होत होता, नवरा सुद्धा त्यात सहभागी होता. असा कसा बदलला ना, धनुला काहीच कळना, जाता तर सोढे सारखा गाडे मुलगाही आहे पण त्याच्याही फारसा लढा नाही हे पण तिच्या लक्षात आलं. आणि हे सगळं झाडे बाबा दादा वहीनीला कसं सांगायचं ? या वयात त्यांना हा धक्का सहन होईल का अस वाटून ती आजपर्यंत बोलली नव्हती, पण तन्वी जाता माग माझ्या आयुष्यात अंधार दिस्तो आहे, म्हणून लुला सगळं सांगितलं. पुढं कसवस बोलून धनूनने फोन ठेवला.

तन्वीला काहीच समजना, खुप खुप धक्का बसला. काका काक्रेना कस सांगू जाता ? सांगायला तर पाहिजेच. मन घट्ट करून तिने त्यांना सांगितलं. सगळं घर दादरून गेलं - राधवही बंगलारेडून आला. त्याला पुढा अनाप आला होता की, तो म्हणाला मी आजच्या आज त्यांच्याकडे जातो व जाय विचारतो. सुधाकरावांनी त्याला कसोबस शोल केले. आधी धनुशी व्यवस्थीत बोलू, ती काय म्हणते ते पाहू आणि मग ऑक्शन घेवू.

अशातच २४ दिवस गेले. इ.स.

धनंजयाग कळते की धनूने काँगगातरे फोनवरून इयली स्वरी परिस्थिती सांगितली. आता आपले काही स्वरं गाही, त्याने त्याच्या आई वडीलांना सगळं सांगितलं; ते ही सगळं धनूच्या नकळत! आणि त्या तिघांनी मिळून पुढे पॅन केला इघात झोपेच्या गोळ्या खेळून अत्यंत प्रेमाने धनूला प्यायला देऊ लागला; पश्चात्ताप झाल्याचं सांगू लागला - साधी बिचारी धनू, त्याच्या बायल्याला फसली - आणि त्याच्या घाताने इघाचा प्याला पिबून रीकामा केला, धनंजय बाळाशी पण गाई बाबु लागला - थोड्या वेळत धनूची शुद्ध गोळी झाली - सकाळी सकाळी तिची प्राणज्यात माळवली !!

धनूने आत्महत्या केली असं सासऱ्याची मंडळी सांगू लागली. आई बाबा रमा राधव हतबलच झाले - ज्ञाना ज्ञाना आपल्याला स्वरी परिस्थिती काय हे कळत - आणि लगेचच धनू आपल्याला सोडून गेली. नाही - नाही ती असं करूच शकत नाही - हा नक्कीच घातपातच आहे. त्यांनी पोलीसात तक्रार केली. साधमकडे त्याची आत्मा धनूपी नगोद बघत होती - TV वर प्रसार माध्यमातून पुढे पुढे गावठ उलगडू लागली. तिचा सासरी छळ होत होता हे सांगणारी पुढेच सादरीदार म्हणजे तिची मांठी जाऊ !! तिने पोलीसांना स्वरी परिस्थिती सांगितली. इतकेच नाही तर या लोकांनी माझाही झुसाच छळ केला - म्हणून माझ्या वर्षीच मी विभक्त राहण्याचा निर्णय घेतला; माझ्याही चारीत्र्यावर या लोकांनी शिंतोडे उडवले - मी थोडे वेगळं पाऊल उचललं म्हणून वाचली - अन्यथा माझीही धनंजीसारखीच गत झाली असती - साबं कोर्टी कोर्टी सुद्धा झाली. पेशाच्या जोरावर मिळणारी पुरावे, कसे खाईत आहेत हे सासऱ्याची मंडळी सिद्ध करू लागली. पोलीसही त्यांनाच मदत करताना असं लक्षात येत होते -

शेवटी सौध्मचा - बाळाचा ताळा धनश्रीच्या आई वडीलांनी
 मिळवला. णाट महिन्यांच इतलस ते लेंकरु - त्याची हांगारी
 फरफट थांबली. बाळाला चांगल सोंभाळायप, हिच धनूला
 खरी श्रद्धांजली ठरल असं ठरवून आजी - आबा - मामा - माझी
 यांनी द्रधावरच्या या सायीमा मनापासून जपायच ठरवलं.
 कौर्या निकात काहीही लागी - पण देवाकडे न्याय आहे,
 तीच त्यांना त्यांच्या या दुष्ट्याची शिक्षा देईल, असं
 म्हणून सगळ्यांनी आपले दुख बाजूला सारुन सर्व लक्ष
 सौध्मकडे केंद्रित केलां. राघवने आपली बदाळी शर्यच
 करवून घेतली. आणि त्या सर्वांच्या माथच्या पांघरणाखाती
 निरागस, निष्पाप सौध्म दिवसामासो वाढू लागला !!

सौ विजया पुष्पाक्षतम जोशी

